

INDIENS OROLIGA HÖRN — NORTH-WEST FRONTIER PROVINCE

Av docent GUNNAR JARRING, Lund

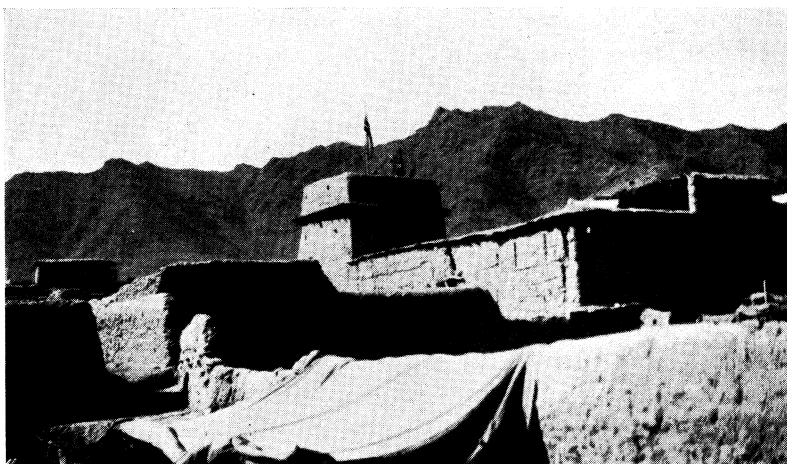
DET har på sistone icke saknats alarmerande rykten från Indien. Valen i början av året ha, tack vare den obestriddiga framgång de inneburit för kongresspartiet, givit anledning till diskussioner i oändlighet om Indiens framtid. Många ha ansett, att engelsmännen nu spelat ut sin roll i Indien, andra återigen att de först nu skola få tillfälle att visa den makt de i grund och botten ha i landet. Den politiska agitationen i Indien, ledd av pandit Nehru, fortsätter och ingen behöver tvivla på att många överraskningar och sensationer återstå.

Samtidigt har det utbrutit ett uppror i Nordvästra gränsprovinzen, ett uppror, som efterhand antagit sådana proportioner, att engelsmännen tvingats att sända 33,000 man i fält, utrustade med den mest moderna material. Detta uppror har mångenstädes satts i samband med den allmänna oron i Indien och framdragits som bevis för början till ett allmänt uppror, liksom de stora truppmassorna ansetts som ett bevis för engelsmännens svaghet. Ingenting kan vara felaktigare. Sedan 1849 ha engelsmännen fört mer än femtio krig av större eller mindre omfång uppe i de nordvästra gränstrakterna, som icke haft samband med de politiska förhållandena i Indien som helhet betraktat. 1935 hade engelsmännen under september och oktober 30,000 man i fält för att bekämpa ett uppror bland mohmanderna i närheten av Peshawar och det historiskt ryktbara Khaiber-passet. Den gången talades det icke om någon militär svaghet från engelsk sida.

Förhistorien till innevarande års uppror i North-West Frontier Province — Nordvästra gränsprovinzen — är följande. En inföding från trakten av Bannu i Waziristan enleverade en hinduflicka och gifte sig med henne efter att först ha vidtagit den försiktighetsåtgärden att låta henne övergå till muhammedanismen. Befolkningen i gränsprovinzen består nämligen till största delen

av muhammedaner, som äro ytterst fanatiska. De hinduer, som äro bosatta däruppe, betraktas därför såsom avgudadyrkare med allt annat än blida ögon. Men för kvinnlig skönhet kan den strängaste muhammedan falla, och så var just fallet här. Hindu-flickans föräldrar gjorde allt för att få henne tillbaka, och de tvekade icke att använda sig av sin lagliga rätt till henne. Domstolen bekräftade deras rättvisa anspråk, och flickan enleverades nu för andra gången och fördes tillbaka till sina föräldrar, som drogo försorg om att hon doldes både för sin självtagne mans och hans släkts blickar. Ty händelsen var nog för att sätta hela släktens blod i svallning. Den äkta mannen var förolämpad och skulle hämnas, och det betyder efter gränsprovinsens lag krig. Häruppe råder blodshämndens lagar, och blodiga och långvariga krig ha satts i gång av mindre orsaker än denna. Här tillkom dessutom att fejden kom att föras mellan muhammedaner å ena sidan och hinduer å andra. Motsättningarna mellan dessa båda religions-anhängare äro oerhört stora över allt i Indien. Pressen kommer med jämna mellanrum med rapporter om sammanstötningar i Lahore, i Multan eller i Amritsar, alla centra för religiös muhammedansk och hinduisk fanatism, som uppammats under århundradens ovänskap. I Nordvästprovinsen ha stammarna ännu hetare blod, och upprorsrörelsen grep snabbt kring sig i hela provinsen. Det var muhammedanerna i söder och norr, som ansågo sig förorättade. Det var engelsmännen, som hjälpt hinduerna. Gamla bevis på sådan hjälp grävdes upp ur minnet, och rykten om engelsmännens skändligheter mot den muhammedanska befolkningen spred sig med eldens fart ute i byarna. Att deras proportioner ökades fantastiskt får väl skrivas på den orientaliska fantasiens konto.

Från att ursprungligen ha varit en släktfejld av liten betydelse växte snart upproret till ett »heligt krig». Ledare blev en 35-års fanatisk muhammedan från Ipi, som ligger i Totji-dalen i den sydliga delen av Nordvästprovinsen, i Waziristan. Han uppbar titeln *faqir*, vilken får användas av en muhammedansk fanatiker, och ingenting har att göra med de fakirer, som förljuva sitt liv med att sitta på spikbräder eller liknande. Fakiren från Ipi hade samlat lärjungar kring sig, alla lika fanatiska som han, och deras huvudsakliga uppgift var att störa Pax brittanica. De hade lyckats väl i detta avseende under de närmast föregående åren, och fakiren hade fått fly från dal till dal och från stam till stam,

Typisk inföding-by i gränstrakterna mot Afghanistan.

efterspanad av det engelska underrättelse- och polisväsendet. Vart han drog fram, organiserade han missnöjet mot engelsmännen och anbefallde guerillakrig som lämpligaste medlet till deras bekämpande. I november 1936 hade han nått så långt i sin propaganda, att engelsmännen började anse situationen allvarlig. Det följde snart det ena överfallet efter det andra dels på stammar, som voro fredligt sinnade mot engelsmännen och dels på engelska trupper. Fakirens av Ipi irreguljära krigare voro nästan alltid oåtkomliga. Terrängen var oländig, och ingen fiende vågade sig upp i deras berg. Engelsmännen sände den ena styrkan efter den andra upp i bergen för att bekämpa fakiren och slå ner upproret, men allt var förgäves. Upprörsrörelsen spred sig ännu mera. Hela Waziristan grep till vapen mot engelsmännen, och fakiren från Ipi triumferade. Trots att han var en sjuk man, som måste bäras kring på bår, hade han förmått mera än kanske någon av sina föregångare i upprorsbranschen. Engelska tanks och pansarvagnar arbetade sig upp i bergpassen i Waziristan, och flygmaskiner kretsade över byarna. Ett luftbombardemang skulle emellertid ha varit utan värde, då invånarna i god tid gömt sig i bergen. Och Waziristans byar äro så enkelt byggda, att en demolering av dem icke skulle bereda invånarna några större bekymmer. De kunna byggas upp igen på några dagar.

Kriget i Waziristan pågår fortfarande och har redan skördat

Engelskt artilleri på väg till stridszonen, Peshawar 1935.

många offer på båda sidor. Terrängens bergighet omöjliggör några större slag, och just häri ha vi att söka engelsmännens oförmåga att snabbt göra slut på kriget. Anmärkningsvärt är emellertid, att upprorsmännen äro väl beväpnade och försedda med moderna gevär. Man frågar sig vem som står bakom detta. En del av den engelska pressen har framställt beskyllningar mot italienarna, som via Afghanistan skulle ha försett stammarna med vapen. Detta skulle ha samband med Italiens senaste roll av »Islams beskyddare». Från annat håll riktas beskyllningar mot Sovjetryssland och från ett tredje håll mot indiska nationalistkretsar. Den skyldige kommer väl aldrig att med säkerhet kunna utpekas.

Liksom de tidigare krigen i Nordvästra gränsprovinsen har detta senaste åstadkommit en hel del oro i England. Härtill är pressen skuld i stor utsträckning. De engelska tidningarna göra engelsmännen i Indien förtvivlade, i synnerhet dem som äro där i officiell tjänst. De indiska tidningarna (även de indisk-engelska) ha ytterst korta och knapphändiga uppgifter om kriget i nordväst — de engelska överflöda av dramatiska och alarmerande skildringar uppe från Waziristan. Så småningom komma dessa skildringar tillbaka till Indien och användas av de anti-engelska kretsarna till att demonstrera det verkliga läget på nordvästfronten, det läge, som enligt deras uppfattning aldrig kommer fram i de officiella rapporterna från Peshawar, Rawalpindi eller Delhi.

Många engelska politiker ha under tidernas lopp stritt för tanken att uppge Nordvästprovinsen. Enligt deras åsikt skulle det ur alla synpunkter vara bättre att låta Indus vara Indiens gräns i nordväst. Det skulle framför allt kosta mindre pengar. Hela Nordvästra gränsprovinsen består av kala berg, som äro brända av solen. Det finns inga mineralfyndigheter, som löna sig att bearbeta, inga skogar man kan draga nytta av, och befolkningen är fattig och förmår endast med möda livnära sig av det lantbruk, som kan drivas på särskilda av naturen bättre gynnade platser, eller också leva de som nomader i bergen. Det kostar miljontals kronor att hålla kontrollen över denna värdelösa provins, för att inte tala om vad det kostar i människoliv under de ständiga krigen.

Ingen engelsman, som varit eller är i politisk eller militär tjänst i Indien, skulle väl vara hågad att ge upp gränsprovinsen. Därtill är dess värde alltför stort. Indus kan synas vara en utmärkt gränslinje på kartan, men Indus som gräns skulle vara mycket svår att försvara. I Nordvästra gränsprovinsen ligga bergen som en mur i väster. Endast genom en rad pass, främst bland dem Khaiber, kan man komma ner till Indien. Den som är i besittning av dessa berg och dessa pass är också i besittning av hela Nordväst-Indien. Därför har Nordvästra gränsprovinsen ett strategiskt värde av rang, och från den synpunkten får man också se engelsmännens ihärdiga arbete på att hålla sig fast här uppe. Om engelsmännen skulle lämna Nordvästra gränsprovinsen åt sitt öde, skulle det icke endast bli ett no man's land, där stammarna kunde husera efter behag, det skulle även lämnas öppet för de krafter, som kunna ha intresse av Indiens affärer. Gångna tider ha många lärdomar att ge i det fallet.

Om vi gå tillbaka i tiden och se vad nordvästgränsen har betytt för Indien, förstår man lättare, varför engelsmännen offra så mycket folk och pengar på dessa öde berg. Sedan allra äldsta tid var Indien sagolandet, som överflödade av rikedomar, och som därför lockade till sig främmande folk. I norr och nordost stängde Himalajas väldiga berg tillfartsvägarna, i öster, söder och väster var det hav, som visserligen underlättade samfärdseln men försvårade krigsföretag. I nordväst lågo de relativt låga gränsbergen mot Afghanistan, och genom dem gingo vägarna, som förbundo Indien med Centralasien och därmed både med Kina i öster och med Medelhavsländerna i väster genom »sidenvägarna». Ge-

nom de nordvästra gränsbergen gingo handelsvägarna, och genom dem kommo också infallen från de främmande folk, som av en eller annan anledning ryckte fram mot Indien. 327 f. Kr. tågade Alexander den store ner mot Indien med en armé av vältränade krigare. Han tog vägen genom Khaiber-passet. På 400- och 500-talen e. Kr. hem-sökte de s. k. vita hunnerna Indien och förhärjade landet fruktansvärt. De kommo in från nordväst. Erövrare som Tschingis khan och Timurlenk följde efter dem på samma vägar, och Indiens rika städer härjades upprepade gånger av fanatiska muhammedanska afghanska furstar. I början på 1500-talet tågade den turkiske fursten Babur ner från Kabul genom

Nordvästprovinsens bergpass. Han erövrade med lätthet de viktigaste centra i Nordindien och blev grundläggare av det stormoguliska väldet, som betytt så oerhört mycket för Indien och som lämnat spår efter sig på gott och ont. När engelsmännen satt sig fast i Indien, fanns faran från nordväst fortfarande kvar i form av dels de stammar i bergen, som bo där ännu i våra dagar och bereda engelsmännen bekymmer, och dels i form av afghanerna på andra sidan bergen. Dessa voro visserligen icke då förenade i den fasta statsform Afghanistan av i dag är, utan voro uppdelade i ett antal olika stammar. Men de hade gemensamma karaktärsdrag — tapperhet och stridslust och förkärlek för att göra plundringståg nere på Indiens rika slätter. Det gällde för engelsmännen att skydda sig mot dem, och det kunde icke ske på annat sätt än att komma i besittning av gränsbergen och underkuva stammarna.

Faran för afghanskt infall i Indien efterträddes snart av ett större problem. Englands vidsträckta kolonialvälde erbjöd allt efter som det växte allt flera sårbara punkter, då moderlandet be-

Afridi-krigare från Nordvästra gränsprovinsen. (Foto förf.)

fann sig i konflikt i Europa. Detta visade sig tydligt under Napoleonkrigen. Då förelåg faktiskt en plan från Napoleons och tsar Pauls sida om en rysk invasion av Indien via Afghanistan. Från denna tid och framåt hade engelsmännen i Indien förutom afghanerna även ryssarna att skydda sig mot. Ryssarna syftade helt enkelt åt en erövring av Indien. Afghanistan skulle förvandlas till en rysk intressesfär, och så kunna användas som genomgångsland vid ett ryskt anfall på Indien.

De ryska framgångarna i Centralasien på 1860- och 1870-talen och de alltmera ökade intrigerna i Afghanistan förtätade hotet mot Indien. De afghanska fientligheterna voro en god förevändning för engelsmännen att 1879 förvandla Afghanistan till ett engelskt protektorat. De ryska intrigerna fortsatte visserligen med oförändrad styrka, och Afghanistans historia under denna tid är lika mycket de båda stormakternas historia. Under tiden befästes passen i Nordvästra gränsprovinsen av engelsmännen, och genom de ständiga krigen med afghanerna, som kulminerade med det andra afghankriget 1880—82, skaffade de sig strategiska erfarenheter av rang, som kommo dem väl till pass längre fram. 1907 kom det till stånd en överenskommelse mellan England och Ryssland, där de båda länderna lovade att ej längre lägga sig i Afghanistans angelägenheter. Det är inget tvivel om att intrigväsendet fortsatte även därefter.

Under världskriget hade engelsmännen en svår belägenhet i Nordvästprovinsen. Vänskapen med Afghanistan var officiellt av bästa slag, men afghanernas och därmed även en stor del av de indiska muhammedanska gränsstammarnas sympatier voro på Turkiets sida. Den turkiske sultanen var fortfarande khalif och trons försvarare. Tyskland i sin tur var på Turkiets sida, och båda voro engelsmännens fiender. Världskriget gick emellertid utan att besvärligheter märktes i gränsprovinsen. Först 1919 ansåg den dåvarande emiren av Afghanistan Amanullah — den sedermera så ryktbare kung Amanullah — tiden vara inne för att börja ett heligt krig mot de krigströtta engelsmännen. Amanullah var uppmuntrad härtill av sovjetryska kretsar, som numera icke drevos av imperialistiska skäl till att befatta sig med de indiska affärerna utan av rent inre politiska — det gällde att göra kommunismens läror bekanta för de indiska massorna.

Amanullahs krigståg mot Brittiska Indien misslyckades. Han fick snart pröva på vilken järngördel engelsmännen spämt kring

Indien i nordväst. Alla försök att intaga forten i Khaiber-passet misslyckades, men i freden i Rawalpindi 1919 fick han dock Afghanistans självständighet mera poängterad. Det ryska inflytandet ökades i Afghanistan, bl. a. fingo ryssarna konsulat på flera ställen i landet, vilket ur engelsk synpunkt knappast var någon vinst.

Den tsaristiska imperialistiska politiken var slut, och efter världskriget och revolutionen i Ryssland inträdde en tid av lugn uppe i nordväst. Kriget mellan stammarna fortsatte som vanligt, men man behövde för en tid icke bekymra sig så mycket om de storryska planerna. De kommo emellertid snart igen i form av Moskva-intriger i Indien, icke minst i Nordvästra gränsprovinsen, där man visste att upprorslågan alltid brann. Det dugde icke att här predika kommunism. Stammarna voro alltför fanatiska anhängare av islam för att detta skulle ha någon framgång, och de ryska antireligiösa förbundens kamp mot muhammedanerna i Centralasien var väl känd av dem. Men krig mot engelsmännen tyckte man icke illa om. Engelsmännens försvar i Peshawar och andra viktiga centra i Nordvästprovinsen måste därför inriktas på ett försvar mot kommunist-propagandan. Bergen i Nordvästprovinsen voro lätta att klara för hinduer, som gått i propaganda-skolor i Taschkent eller i Leningrad och behövde komma tillbaka till Indien osedda. Det var också lätt att smyga sig in i de otaliga karavaner, som dagligen gingo sin jämna gång mellan Kabul och Peshawar genom Khaiber-passet, och som i sin tur anslöto sig till karavaner, som kommo från Bukhara och Samarkand i Ryska Turkestan i hotande närhet av Taschkent. I våra dagar är Peshawar, huvudstaden i Nordvästra gränsprovinsen, också centrum för det brittiska försvaret av Nordväst-Indien. Här tjänstgöra nu bl. a. experter från den gamla tsarryska armén i engelsk tjänst mot sitt gamla fosterland, som styres efter ett system, som de ej gilla.

Det viktigaste befolkningselementet i Nordvästra gränsprovinsen utgöres av pathaner, ett folk, som även bebor stora delar av Afghanistan. Provinsen är dessutom, som redan nämnts, bebodd av en rad olika stammar av indisk och iransk härstamning. Bland dessa bör framför allt nämnas waziri, bosatta i Waziristan, där upproret nu pågår, vidare afridi, mohmand, hazara och en rad mindre stammar. Genomgående för alla är deras krigiska

sinnelag och deras frihetskänsla. Varje stam har ett område för sig, och inom detta rike härskar stamhövdingen enväldigt, helst utan engelsk inblandning. En del av de stammar, som bo uppe vid afghanska gränsen, ha aldrig förmåtts att erkänna vare sig brittisk eller afghansk överhöghet. Någon utstakad politisk gräns existerar icke för dessa gränsfolk. Om de befinna sig i strid med engelsmännen, gå de kanske in på afghanskt område, där de kunna känna sig säkra för de engelska vapnen. En annan gång befinna de sig i strid med afghanerna och gå då över på indiskt område. Erfarenheten har lärt dem, att de i så fall äro säkra. Engelsmän och afghaner riskera icke en politisk konflikt för deras skull. Den skulle kunna ha oanade konsekvenser.

För engelsmännen ha alltså gränsprovinsens folk varit till stora bekymmer. Men provinsen måste vara i engelsmännens händer. Det har historien lärt dem. Men hur skall man förfara med folk och stammar, som icke göra annat än ställa till krig och oroligheter? Engelsmännen vilja ha fred med dem, men de gå aldrig med på fred. Trots detta hålla engelsmännen på med ett pacificeringsarbete här uppe, som kan ha sitt intresse att taga del av.

Vicekonungen över Indien, Lord Lytton, yttrade en gång i ett tal — det var 1877 — följande: »Jag tror att Nordvästra gränstrakterna äro utan motsvarighet i världen. I varje fall känner jag ingen trakt på jorden, där en stor civiliserad makt efter 25 års fredlig ockupation, kunnat få så lite inflytande över dess halv-vilda befolkning och inte kunnat komma dem in på livet och skaffa sig mera kännedom om dem än att landet är terra incognita endast en dags ritt från närmaste garnison, och att där inte finns säkerhet för en engelsmans liv en mil utanför dess gräns.» Detta Lord Lyttons yttrande gäller ännu i dag, även om det något bör modifieras. Engelsmännens »fredliga» ockupation har fortsatt, men ännu i denna dag kan det icke garanteras för en engelsmans liv i gränsbyarna upp till Afghanistan och många gånger icke ens i Peshawars city, där det finns tusen möjligheter för att en vit man skall kunna försvinna. Det har från engelsk sida framkastats förslag om att stammarna skulle avväpnas. Det vore naturligtvis det mest radikala, men åtgärden är säkerligen ytterst svår att genomföra. För stammarnas män är geväret deras oskiljaktige följeslagare, och ett försök till avväpning skulle säkerligen medföra en strid till sista man. En annan metod — och det är

Typer från stamterritoriet betrakta bilreparation. (Foto förf.)

säkerligen den bättre — går ut på att höja stammarnas sociala standard, att skaffa dem ordnat, väl avlönat arbete och kombinera detta med fredspropaganda. Hela Nordvästra gränsprovinsens möjligheter till försörjning äro ytterst små, och endast den som själv varit där uppe någon tid kan väl helt inse under vilka hårda villkor stammarnas folk leva här uppe. Då är det även lättförståeligt, att befolkningen har hemfallit till plundring av fredliga och välmående hinduer i de närliggande trakterna av Pendjab eller av välförsedda handelskaravaner, som äro på väg upp till Afghanistan. Engelsmännen ha försökt att skaffa arbete till stammarna t. ex. genom landsvägs- eller järnvägsbyggen. Det går en hel rad av korta bibanor upp till afghanska gränsen genom Nordvästra gränsprovinsen, som alla tjäna strategiska ändamål. På dessa järnvägsbyggen ha gränsfolken arbetat och tjänat pengar, och så länge de haft den inkomsten har det i allmänhet varit lugnt. När Amanullah störtats från sin tron 1929 och efterträts av rövarhövdingen Batja-i-Saqao, var faran för att stammarna i Nordvästra gränsprovinsen skulle resa sig mycket stor. Det anses att orsaken till att de höllo sig lugna den gången är att söka i att en stor del av deras stridbara män och ynglingar voro sysselsatta med arbete på järnvägen, som går från Peshawar upp till Landi Kotal, tätt invid afghanska gränsen. De hade en

hygglig dagsinkomst och läto vapnen vila. En stor del av de senaste årens vägbyggen ha verkat avspännande, och man har med skäl kunnat tala om en pacifiering av stammarna. Men vägar kunna icke byggas i oändlighet, och till slut står man inför samma problem. Det sista kriget, det nu pågående, har återigen ökat kravet på en direkt avväpning av stammarna som den mest effektiva lösningen.

Under de senaste årens krigsrörelser i Nordvästra gränsprovin- sen ha engelsmännen använt den modernaste krigsmaterial. Prin- cipen har varit att upproren skola slås ned med minsta möjliga blodsutgjutelse, och bombardemang från luften ha tillgripits en- dast i undantagsfall. Metoderna ha dock väckt anstöt bland fram- för allt pacifistiska kretsar i England, som anse att man farit för hårt fram. Men engelsmännen ha varit tvungna att tillgripa hårda metoder för att göra ett snabbt slut på krigen. Klimatet är mördande för trupperna, till och med för de indiska. Det värsta problemet under krigen här uppe har varit vattenförsörjningen. Gränsprovinsens berg äro torra och regnlösa, och vid en tempera- tur av + 45° Celsius i skuggan är vattenförsörjningen för en armé på 30,000 man ett problem av största vikt.

Det finns ett område i Nordvästra gränsprovin- sen, som med skäl kan kallas för no man's land. Det är området, som ligger mellan den s. k. Durand-linjen (kallad så efter Sir Mortimer Durand, 1894), den politiska gränsen till Afghanistan, och gränsen till det område inom provinsen, som officiellt administreras av den eng- elsk-indiska regeringen. Detta område kallas stamterritoriet, och här härskar ingen annan än stammarna själva. Ingen kan på- räkna engelskt skydd här. Naturligtvis har stamterritoriet blivit ett kärt tillhåll för de många oroselement, vars högsta önskan är att bli kvitt engelsmännen. Händelserna i Waziristan har satt en diskussion i gång inom ansvariga kretsar i Indien, vad som skall göras i Nordvästra gränsprovin- sen. Alla tyckas vara rö- rande eniga om att något måste göras. Inom engelska militära kretsar i Indien tycks man vilja gå in för att den brittisk-indiska kontrollen skall utsträckas ända upp till Durand-linjen. Man är beredd att ta konsekvenserna: årslånga krig med stammarna. Det kan inte bli frågan om en fredlig ockupation. Ett annat förslag, som mera gillas av indiska politiska kretsar, är att helt enkelt lämna området mellan Durand-linjen och de lagligt administ- rade områdena åt sitt öde och låta stammarna kriga med var-

andra bäst de kunna och vilja. Båda förslagen ha sina nackdelar. Om man går in för kontroll av stamterritoriet utlova de muhammedanska kretsarna i Indien strid mot engelsmännen, vilket skulle komma mycket olägligt just nu, då muhammedanerna i stor utsträckning visat sig vara försonligare stämda mot engelsmännen än hinduerna. Lämnar man området åt sig självt, kommer även de vägarbeten, som pågår däruppe, att upphöra, och stammarna mista sin inkomst. Om vidare stamterritoriet överhuvudtaget ej längre kan kontrolleras, komma säkerligen mot Indien i sin helhet fientliga makter att därifrån dirigera sitt arbete, och detta kan ha svåra följder, oavsett om det är engelsmän eller hinduer, som regera i landet. Slutet på det hela blir antagligen, att den nuvarande politiken kommer att följas, d. v. s. en »fredlig» ockupation.

I samband med händelserna i Waziristan kan det kanske ha sitt intresse att beröra en ny rörelse, som kallar sig för Pakistanrörelsen. Den är grundad av en indisk muhammedan, som heter C. Rahmat Ali. Denne är även dess nuvarande ledare. Pakistanrörelsen går ut på att det skall skapas en fri muhammedansk stat uppe i Nordvästindien, bestående av de provinser, där majoriteten av befolkningen är muhammedansk. Jumna skulle bli den nya statens östgräns. Namnet Pakistan betyder »De renas land», d. v. s. »de renlärigas» land, och sättes i stark motsats till Hindustan, »hinduernas land». Det är inget tvivel om, att det är faran för att muhammedanerna i Indien skulle komma att styras av »orena» hinduer, som kommit rörelsen att bryta fram. Motsatserna mellan de båda religionernas anhängare är även i rent yttre förhållanden starkt framträdande — man äter icke tillsammans, dricker icke samma vatten, gifter sig icke med varandra o. s. v. Det är lätt att förstå, att de båda religionernas anhängare aldrig skulle kunna förenas i ett politiskt enat Indien. Det muhammedanska förslaget om en provins Pakistan är kanske därför ganska välbetänkt. Enligt det upprop Rahmat Ali utsänt äro dess anhängare varken anti-brittiska eller anti-hinduiska. De ha icke något emot ett samarbete med det brittiska imperiet och äro ej heller emot ett »samförstånd» med Hindustan. Men de vägra intill sista blodsdroppen att inordna sig i en indisk stat, som styres av hinduer. Om denna stat Pakistan verkligen en gång skulle komma till stånd, är det inget tvivel om att dess ledande män skulle få

samma svårigheter med gränsstammarna, som engelsmännen ha nu, och detta trots att de alla äro muhammedaner.

Det finns ett engelskt-indiskt talesätt, som säger: »Vi kan bära oss åt som dårar i Bengalen och som narrar i de Förenade provinserna men i Nordvästra gränsprovinsen är det blodigt allvar.» Detta har fortfarande sin tillämpning på Indien, i synnerhet i sin sista del. Betecknande är att inga missionärer med framgång ha arbetat uppe i gränstrakterna. Deras verksamhet har fått inskränkas till sjukhusarbete huvudsakligen, och på det området har det aldrig rått arbetslöshet i Nordvästra gränsprovinsen. De otaliga gränsfejders och blodshämndstvisternas offer ha börjat söka sig till sjukhusen mera allmänt nu för tiden, trots att de veta att de måste behandlas av de hatade engelsmännen. Men sjukhusarbetet har säkert bidragit till pacificeringen av provinsen, ty en pathan är tacksam, om han blir räddad till livet. Radion har också betytt mycket för att åstadkomma lugnare förhållanden i Nordvästra gränsprovinsen. Peshawars radio sänder varje dag föredrag på de olika stammarnas språk, som åhöras med stort intresse ute i byarna.

Som vi tidigare sett, har Indien i historisk tid upprepade gånger härjats av folk, som kommit in från nordväst. Det engelska skyddet skänker nu en viss garanti för att detta icke just nu skall upprepas. Men om engelsmännen av t. ex. en konflikt i Europa skulle tvingas att draga trupper från passen i Nordvästra gränsprovinsen, skulle Indien på nytt ligga öppet för invasion. Afgha- nerna äro ett framåtgående folk, som säkerligen icke skulle ha något emot att än en gång få storma ner genom Khaiber-passet och erövra Peshawar och andra nordindiska städer, och patha- nerna och de andra folken skulle ej ha något emot att göra ge- mensam sak med dem. Faran finns alltså kvar även i våra dagar. Det folk som behärskar Indien måste till varje pris vara i besitt- ning av Nordvästra gränsprovinsen, om dess välde skall kunna bestå — ända till dess att hela världen är pacificerad.
